

„Грдна си варка, златна птицо“

У праскозорја раних јутара, ношена прохладним вјетром, нека оловна туга падала је на моје груди. У моју душу се настанила тама, која се рађала на прагу дана.

Тих дана сузе су биле превише горде да потекну, а у мозгу је завладала тишина, која је заробила, у окове, моје биће. Као коров обрасла око мог срца, туга ме је колебала и бацала у најниже одаје пакла. Таложила сам ћутање, а туга се враћала као талас, периодично, изнова преливајући мало по мало. Морала сам да се тргнем и кренем даље, а немам куда. Ноге ми се леде у беспућу, у својој немоћи. И знам да не могу више овако. Кавезу мога срца, отвори своја врата и нека прхне из њега та злоћудна врана, која се хранила мојом душом! И тако стојим на понору свог усковитланог свемира, а у мојој утроби заповијест живота се борила да се ослободи. Туга ме је водила у прошлост, тјерајући да спознам саму себе. И тражила сам тај смисао у амбисима сјећања, у одајама снова. Тада се освијестих. Погледах сва та љупка лица око себе. Осјећала сам њихову топлину, која ме је миловала по лицу. Њихове руке су ме вукле из морских дубина назад на површину. Поново извучена из своје сопствене шкољке, из својих самотних зидина, осјећам се рањиво. Али, око мене стоје и гледају ме та брижна лица мојих најближих. И осмијех ми је поново заголицао лице. Осјећала сам струјање среће ту око мене и у мени самој. Слијепи смо да видимо оно што имамо, а иштемо оно чега немамо. Бити слободан није од боли, него од тјескобе. И ја имам свој циљ и своје значење у прегршти живота, због тога имам могућност да постојим. Ја нисам само податак, нити статистика. Моја душа је бесмртна и носи у себи смисао, а срећа и љубав смисао су сваког живота. Зар и ја не заслужујем да будем срећна? Бити вољен и вољети значи осјећати сунце са обје стране.

Нека се разастре плаветнило небеског свода, нека ме обасја свјетлост дана! Желим да царујем пуноћом радости овог свијета!